

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Cdo/64/2025                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 1415213769                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 28.07.2026                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Marián Sluk              |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2026:1415213769.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu FINIMO a.s., Bratislava, Mlynské Nivy 54, IČO: 31384277 zastúpeného advokátom JUDr. Ľubomírom Schweighoferom, Bratislava, Šafárikovo námestie 2, proti žalovanému Z., narodenému L., zastúpeného advokátskou kanceláriou MAJLING & NINČÁK s.r.o., Bratislava, Palárikova 14, IČO: 35960728, o zaplatenie 150.000 eur s príslušenstvom, pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 4C/412/2015, (teraz Mestský súd Bratislava IV), o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. septembra 2024, sp. zn. 16Co/105/2023 takto

### rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 27. septembra 2024 sp. zn. 16Co/105/2023 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom (v poradí prvým) zo 04. júna 2018 č. k. 4C/412/2015-263 výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 150.000 eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 150.000 eur od 01. 01. 2015 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 13.265,75 eura do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; výrokom III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku; výrokom IV. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %; a výrokom V. stanovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

1.1. Súd prvej inštancie mal za to, že žalovaný pred podaním žaloby ako aj v priebehu konania žalovanú pohľadávku uznal, nespochybnil zmluvu o pôžičke a túto opakovane potvrdil vo svojich vyjadreniach. Preto súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nárok žalobcu je v celom rozsahu dôvodný, a preto žalobe v celom rozsahu vyhovel.

1.2. O nároku na náhradu trov súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením z 29. októbra 2021 sp. zn.

16Co/171/2019 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie (v poradí prvý) a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

2.1. Odvolací súd mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávnych hmotnoprávných premís týkajúcich sa uzavretia zmluvy o pôžičke a následne o platnom postúpení pohľadávky z takej zmluvy, keďže zmluva o pôžičke predstavuje reálny kontrakt, a teda vyžaduje reálne odovzdanie predmetu pôžičky, pričom peniaze na účte v banke na základe zmluvy o bežnom účte nie sú vlastníctvom majiteľa účtu ani inej osoby, ale patria banke. Bez skutočného odovzdania predmetu pôžičky (peňazí), tak nemohla zmluva o pôžičke založiť žalovanému povinnosť vrátiť H. (veriteľovi) sumu 150.000 eur, čoho dôsledkom je, že mu nevznikla ani pohľadávka voči žalovanému, ktorú by následne mohol platne postúpiť žalobcovi. Odvolací súd nepovažoval za účelné doplniť dokazovanie, a preto sa rozhodol rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie.

3. Okresný súd Bratislava IV rozsudkom (v poradí druhým) z 09. februára 2023 č. k. 4C/412/2015-425 výrokom I. žalobu v celom rozsahu zamietol; výrokom II. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %; výrokom III. zrušil zabezpečovacie opatrenie nariadené uznesením z 09. 03. 2017 č. k. 4C/412/2015-161, právoplatným 18. 10. 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 20. 09. 2017 sp. zn. 15Co/186/2017, právoplatným 18. 10. 2017; výrokom IV. stanovil, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

3.1. Súd prvej inštancie opísal dovtedajšie konanie (žalobu, vydanie zabezpečovacieho opatrenia, prvý jeho rozsudok, uznesenie odvolacieho súdu) a následne posúdil skutkový stav z vykonaného dokazovania (výsluchom štatutárneho zástupcu žalobcu a oboznámením sa s listinnými dôkazmi v súdnom spise). Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 37 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 39 OZ, § 100 ods. 1 OZ, § 107 ods. 1 OZ, § 451 ods. 1 a 2 OZ, § 488 OZ, § 524 ods. 1 a 2 OZ, § 525 ods. 1 a 2 OZ, § 526 ods. 1 a 2 OZ, § 657 OZ a § 658 ods. 1 OZ.

3.2. Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu opätovne vykonal dokazovanie a mal za to, že žalovaný (dlžník) dňa 01. 07. 2013 uzavrel s H. Q. Z. (veriteľom) zmluvu o pôžičke, predmetom ktorej bol záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi pôžičku vo výške 150.000 eur do 15. 07. 2013 a záväzok dlžníka pôžičku veriteľovi vrátiť do 31. 12. 2014. Súd prvej inštancie mal za preukázané a napokon aj za nesporné, že z bankového účtu žalobcu (FINIMO a.s.) bola žalovanému dňa 12. 07. 2013 na jeho bankový účet prevedená suma spolu 150.000 eur. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 16. 11. 2015 vyplynulo, že žalobca (postupník) zmluvou uzavretou s IK. (postupcom) mal vôľu nadobudnúť pohľadávku voči žalovanému na zaplatenie sumy 150.000 eur s príslušenstvom zo zmluvy o pôžičke zo dňa 01. 07. 2013. Avšak v konaní nebolo preukázané reálne odovzdanie predmetu pôžičky podľa zmluvy o pôžičke zo dňa 01. 07. 2013, a teda táto zmluva medzi H. Z. (veriteľom) a žalovaným (dlžníkom) nikdy nevznikla, keďže pôžička je reálnym kontraktom a vyžaduje skutočné odovzdanie jej predmetu dlžníkovi. Túto skutočnosť je povinný preukázať veriteľ, pričom nestačí preukázať jeho možnosť disponovať s príslušnou sumou peňazí. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť mal súd prvej inštancie za to, že zmluva o postúpení pohľadávky medzi H. Q. Z. (postupcom) a FINIMO a.s. (postupníkom) je neplatná (§ 39 OZ), keďže sa postupovala pohľadávka, ktorá v tom čase neexistovala.

3.3. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP tak, že žalovanému ako plne úspešnej strane sporu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 27. septembra 2024 sp. zn. 16Co/105/2023 na odvolanie žalobcu potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4.1. Odvolací súd poukázal na rozsudok súdu prvej inštancie, jeho skutkové zistenia, odvolanie žalobcu, vyjadrenie žalovaného a následne vyjadrenie žalobcu. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s názorom súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP) a jeho rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci totiž vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ako aj na relevantnosť tvrdení žalovaného z hľadiska skutočností uvádzaných na jeho obranu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania (§ 191 ods. 1 CSP) súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o nedôvodnosti žaloby. Odvolací súd mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa zákonné požiadavky (§ 220 ods. 2 CSP), nevyplyva z neho

jednostrannosť a ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

4.2. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uviedol, že súd je povinný prihliadať ex offio ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ak tieto vyjdú v konaní najavo. Čo sa týka zmluvy o postúpení pohľadávky, tak podmienkou jej platnosti je, aby išlo o 1/ existujúcu, 2/ určitú, 3/ obligáciu, 4/ identifikovanú pohľadávku a 5/ pohľadávku, ktorá nie je vylúčená z postúpenia. Zároveň odvolací súd zdôraznil potrebu skutočného odovzdania predmetu pôžičky za účelom vzniku zmluvy o pôžičke. Následne odvolací súd vysvetlil pojem voľné hodnotenie dôkazov a poukázal na procesnú povinnosť - dôkazné bremeno, pričom zhodnotil, že vykonané dokazovanie nepreukázalo, že by H. (ďalej aj „pôvodný veriteľ“) odovzdal žalovanému predmet pôžičky, v dôsledku čoho jeho pohľadávka neexistovala a zmluva o postúpení pohľadávky zo 16. 11. 2015 tak bola neplatným právnym úkonom. Odvolací súd doplnil, že zo zmluvy o pôžičke nevyplýva, že predmet pôžičky má byť odovzdaný žalovanému na jeho bankový účet od odlišného subjektu ako veriteľa, pričom nedošlo ani k zmene zmluvy o pôžičke za týmto účelom. Z uvedeného dôvodu nebolo v konaní pred súdom prvej inštancie preukázané, že suma 150.000 eur prevedená z bankového účtu žalobcu na bankový účet žalovaného má tvoriť predmet pôžičky medzi pôvodným veriteľom a žalovaným (dlžníkom), a teda v konaní nebolo preukázané ani to, že pohľadávka veriteľovi skutočne vznikla, čo znamenalo, že neexistujúcu pohľadávku nikdy nemohol previesť na žalobcu. Právny titul prevodu pohľadávky na žalobcu, tak považuje odvolací súd, v zhode s názorom súdu prvej inštancie, za neplatný. Odvolací súd potvrdil aj správnosť postupu súdu prvej inštancie, ak sa tento nezaoberal eventúálnou hmotnoprávnou námietkou premlčania žalovaného (ak by súd posúdil nárok ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia), pretože ak by súd prvej inštancie posúdil vec ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, tak by toto posúdenie nekorešpondovalo so skutkovým vymedzením nároku v žalobe, a teda by sa jednalo o prekročenie žalobného návrhu.

4.3. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal nárok v plnej výške.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie vyvodzujúce jeho prípustnosť v zmysle ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne aby zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil Mestskému súdu Bratislava IV na ďalšie konanie.

5.1. Dovolateľ v dovolaní opísal priebeh doterajšieho konania a uviedol ako vec posúdil odvolací súd. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP uviedol, že podľa jeho názoru odvolací súd zaťažil konanie vadami nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti. Zdôraznil, že právne posúdenie veci odvolacím súdom vykazuje známky svojvôle a porušuje princíp právnej istoty. Podľa dovolateľa bolo základnou otázkou ako spornou právnou skutočnosťou to, či veriteľ H. mohol poskytnúť predmet pôžičky žalovanému v súlade so zmluvou o pôžičke zo dňa 01. 07. 2013 z peňažných prostriedkov nachádzajúcich sa na účte spoločnosti FINIMO a.s.. Mal za to, že v konaní bolo preukázané, že IK. disponoval dostatočnou čiastkou na poskytnutie pôžičky žalovanému a tieto financie boli vložené a nachádzali sa na účte spoločnosti FINIMO a.s. vedenom v banke UniCredit Bank Slovakia a.s.. Podľa názoru dovolateľa zistený skutkový stav a vykonané dôkazy preukazujú uzatvorenie zmluvy o pôžičke zo dňa 01. 07. 2013 a aj reálne odovzdanie peňažných prostriedkov žalovanému. Podľa názoru dovolateľa tak nastala povinnosť žalovaného vrátiť veriteľovi sumu 150.000 eur, a teda vznikla aj jeho pohľadávka voči žalovanému. Dovolateľ zdôraznil, že žalovaný mal vrátiť peniaze buď IK. (pôvodnému veriteľovi) alebo žalobcovi, pričom tak neurobil z dôvodu, že toľko prostriedkov nikdy nemal. Dovolateľ následne poukázal na vedomosť žalovaného o pôvode finančných prostriedkov poskytnutých mu z účtu žalobcu, ktorá skutočnosť vyplýva aj zo zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 23. 09. 2014. Dovolateľ skonštatoval, že nesprávny procesný postup odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a jeho záveroch ohľadom peňažného nároku žalobcu, ktoré sú v rozpore so zásadami spravodlivého súdneho konania, a teda zakladajú dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP.

5.2. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP uviedol, že odvolací súd posúdil v rozpore s doterajšou ustálenou súdnou praxou právnou otázku možnosti bezhotovostného poskytnutia pôžičky z bankového účtu veriteľa na bankový účet dlžníka a vlastníctva peňažných prostriedkov na

bankovom účte. Dovolateľ má za to, že názor odvolacieho súdu ohľadom vlastníctva peňažných prostriedkov na bankovú účte, (že tieto sú vo vlastníctve banky, pričom majiteľ účtu má výlučne pohľadávku z účtu - uvedený v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu) je svojvoľný, prekvapivý a v praxi neaplikovateľný. Dovolateľ ďalej poukázal na bod 28. napadnutého rozhodnutia, v ktorom už odvolací súd uvádza, že pri peňažnej pôžičke môže dôjsť k odovzdaniu požičanej sumy aj bezhotovostným prevodom na účet dlžníka, ktoré tvrdenie žalobca považuje za zmatečné, nekonzistentné a rozporuplné. Dovolateľ tak má za to, že predmetné názory sú v zjavnom rozpore ohľadom vlastníctva peňazí na bankovom účte. Dovolateľ následne poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, z ktorých vyvodil záver, že bankový účet je iba platobným miestom a tak pôvodnému veriteľovi nič nebránilo, aby poskytol predmet pôžičky žalovanému prostredníctvom peňažných prostriedkov vedených na účte žalobcu. Z uvedených dôvodov má za to, že právna otázka vlastníctva peňažných prostriedkov, ktoré boli poskytnuté ako predmet pôžičky nebola správne právne posúdená.

5.3. Následne dovolateľ položil aj právnu otázku: „či veriteľ môže platne poskytnúť predmet pôžičky dlžníkovi v súlade so zmluvou o pôžičke bezhotovostným prevodom z vlastných peňažných prostriedkov nachádzajúcich sa na bankovom účte iného subjektu.“

5.4. Záverom v bode IV. dovolania dovolateľ poukázal na skutkový stav zistený v konaní a predložil dovolaciemu súdu jeho hodnotenie vykonaných dôkazov a skutkové závery, ktoré považuje za správne. Mal za to, že pôvodný veriteľ a žalovaný riadne uzatvorili zmluvu o pôžičke, pričom došlo k riadnemu odovzdaniu predmetu pôžičky (sumy 150.000 eur), čo potvrdzuje aj vôľa žalovaného uzatvoriť zmluvu o zriadení záložného práva z 23. 09. 2014 a podpísanie návrhu na vklad tohto záložného práva z 29. 09. 2014. V uvedenej zmluve o zriadení záložného práva žalovaný potvrdil a prehlásil, že obdržal od pôvodného veriteľa peňažnú pôžičku vo výške 150.000 eur, a že táto osoba mu aj poskytla pôžičku. Následne poukázal na skutočnosť, že k zriadeniu záložného práva nedošlo z dôvodu neudelenia súhlasu manželky žalovaného na zriadenie záložného práva. Za účelom ochrany pred budúcou exekúciou zriadil žalovaný záložné právo v prospech svojej dcéry na úkor žalobcu. Z uvedeného tak vyplýva, že žalovaný sa snaží zbaviť sa dlhu a zmariť uspokojenie svojho veriteľa. Dovolateľ zdôraznil tvrdenie žalovaného, že on nikdy toľko prostriedkov nemal, čím mal deklarovať skutočný dôvod nevrátenia pôžičky. Dovolateľ má tak za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je v rozpore s požiadavkou spravodlivosti a zásadami spravodlivého súdneho procesu, keďže bolo preukázané, že žalovaný obdržal pôžičku vo výške 150.000 eur, ktorú odmieta vrátiť.

6. Žalovaný považoval dovolanie žalobcu za neprípustné. Zdôraznil potrebu nezmeniteľnosti a stability už právoplatných rozhodnutí.

6.1. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP uviedol, že k porušeniu procesných práv žalobcu v konaní nedošlo. Mal za to, že odvolací súd sa detailne a vyčerpávajúco vysporiadal so závermi súdu prvej inštancie, pričom celé konanie vykazuje znaky spravodlivosti. Zdôraznil, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Žalovaný poukázal aj na skutočnosť, že v dovolaní absentuje vymedzenie nesprávneho právneho postupu vedúceho k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, a že dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP nie je možné odôvodňovať nesprávnym právnym posúdením veci. Mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu netrpí žiadnou vadou odôvodňujúcou uplatnený dovolací dôvod (nepreskúmateľnosť, prekvapivosť, nedostatočné odôvodnenie, nepresvedčivosť). Záverom uviedol, že subjektívny názor žalobcu (dovolateľa) nie je v dovolacom konaní významný.

6.2. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP zdôraznil potrebu polozenia takej právnej otázky, od ktorej rozhodnutie odvolacieho súdu naozaj závisí, a teda jej iné zodpovedanie by pre dovolateľa malo za následok iný výsledok v spore. Žalovaný má za to, že dovolateľ nepoložil právnu otázku, od ktorej by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň ani neuviedol ustálenú rozhodovaciu prax, od ktorej sa mal odvolací súd odkloniť. Rovnako má za to, že judikatúra Najvyššieho súdu ČR, na ktorú žalobca poukazuje, sa vôbec netýka predmetu konania, nakoľko podstatou zamietnutia žaloby žalobcu bolo neunesenie dôkazného bremena v otázke, komu patrili peňažné prostriedky na účte žalobcu, (keďže nebolo preukázané, že patrili pôvodnému veriteľovi), pričom spôsob splnenia záväzku pôvodného veriteľa prostredníctvom tretej osoby (žalobcu) v zmluve o pôžičke dohodnutý ani nebol. Uvedenými tvrdeniami žalovaný namieta prípustnosť otázky „možnosti

bezhotovostného poskytnutia pôžičky z bankového účtu veriteľa na bankový účet dlžníka a vlastníctva peňažných prostriedkov na bankovom účte.“

6.3. K otázke „či veriteľ môže platne poskytnúť predmet pôžičky dlžníkovi v súlade so zmluvou o pôžičke bezhotovostným prevodom z vlastných peňažných prostriedkov nachádzajúcich sa na bankovom účte iného subjektu“ uviedol, že od tejto otázky nezáviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, keďže takýto postup v zmluve o pôžičke dohodnutý nebol, k takejto dohode nedošlo ani pred postúpením pohľadávky pôvodného veriteľa na žalobcu a ani nedošlo k preukázaniu vlastníctva pôvodného veriteľa k peňažným prostriedkom na účte žalobcu. Má rovnako za to, že otázka nie je správne naformulovaná, nie je ani relevantná a súdy ani nemali povinnosť sa s ňou zaoberať. Žalovaný uviedol, že položené právne otázky sa týkajú skutkového stavu vykonštruovaného žalobcom, ktorý však nemá oporu v dokazovaní v tomto spore.

6.4. K meritu veci žalovaný doplnil, že ak by aj v konaní bola daná odpoveď, že vlastníkom peňazí na bankovom účte je majiteľ tohto účtu, tak by to na závere odvolacieho súdu nič nemenilo, keďže by naďalej zostalo nepreukázané, že vlastníkom poskytnutých peňazí bol pôvodný veriteľ, čo žalobca nepreukázal ani doplneným dokazovaním. Z výpisu z banky bolo preukázané, že I.K. vložil na bankový účet žalobcu sumu 550.000 eur, avšak v konaní nebol preukázaný dôvod vkladu týchto finančných prostriedkov, teda nemožno vylúčiť, že by nešlo napríklad o pôžičku žalobcovi, vrátenie skoršej pôžičky žalobcovi, dar alebo vklad spoločníka. Odkázal na odôvodnenie bodu 28. v uznesení odvolacieho súdu z 29. 10. 2021 a stotožnil sa s týmto názorom, pričom má za to, že ak by peniaze na bankovom účte patrili majiteľovi účtu, tak by tieto stále boli vo vlastníctve žalobcu a nie H. Q. Z. (pôvodného veriteľa).

6.5. Žalovaný navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolanie žalobcu odmietol, resp. zamietol. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

7. K vyjadreniu žalovaného sa opakovane vyjadril žalobca. Pridržal sa svojho dovolania a skonštatoval, že z podaného dovolania vyplývajú námietky nepreskúmateľnosti a prekvapivosti napadnutého rozhodnutia. Nestotožnil sa s názorom žalovaného, že by právne otázky podľa § 421 ods. 1 CSP boli nastolené nesprávne, neurčito alebo nezrozumiteľne. Rovnako zopakoval podstatnú časť skutkových okolností prípadu, od ktorých odvodzuje svoj úspech vo veci, a z ktorých odvodzuje nesprávny procesný postup súdu, ako aj opodstatnenosť ním položených právnych otázok.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnutého rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je v zmysle § 420 písm. f) CSP prípustné i dôvodné, a preto je potrebné napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie.

9. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

10. Dovolateľ uplatnil dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), pričom dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v

čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11.1. Dovolací súd teda, posudzujúc podané dovolanie podľa jeho obsahu (§ 438 ods. 1 CSP, § 124 ods. 1 CSP), v ktorom sa súbežne prelína dovolacia argumentácia z hľadiska skutkového stavu, právneho posúdenia veci a procesného postupu v konaní, identifikoval dve námietky, ktoré podľa dovolateľa majú predstavovať vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, a to, že vo väzbe na konanie súdov, kedy napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a/ je arbitrárne a b/ nepreskúmateľné. Dovolací súd dodáva, že obsah napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/41/2017, sp. zn. 3Cdo/214/2017, sp. zn. 8Cdo/5/2017, sp. zn. 8Cdo/73/2017, sp. zn. 9Cdo/213/2021, sp. zn. 5Cdo/117/2024).

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

14. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva.

15. K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá, keďže nemá základ vo vadách konania podľa § 420 písm. f) CSP a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia (porov. 2Obdo/56/2017, 5Obdo/11/2024, R 54/2012, R 24/2017). Dovolací súd teda dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani po 01. júli 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) (k uvedenému pozri 6Cdo/179/2020, 3Cdo/26/2017).

16. Za zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP označil dovolateľ podľa neho nesprávny procesný postup súdov nižších inštancií. Pri špecifikácii tohto odvolacieho dôvodu vyjadril nesúhlas so skutkovými zisteniami a skutkovými závermi súdov v základnom konaní. Uvedené námietky v tomto smere neboli spôsobilé založiť vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prípadné nesprávne zistenie skutkového stavu totiž nie je podľa Civilného sporového poriadku samostatným dovolacím dôvodom a nie je ani nesprávnym procesným postupom, ktorý by znemožnil, aby dovolateľ uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu jeho práva na

spravodlivý proces (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993, 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Dovolací súd navyše nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

17. Dovolací súd k námietke predvídateľnosti rozhodnutí uvádza, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožnil, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06).

18. Pokiaľ ide o námietku arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, táto je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. Svojvôľa (arbitrárnosť) sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách: ako procesná svojvôľa, teda hrubé alebo opakované porušenie zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, alebo ako hmotnoprávna (meritórna) svojvôľa, teda extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi. O arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide aj vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (5Cdo/174/2022). Za arbitrárne možno považovať aj odôvodnenie odvolacieho rozhodnutia krajského súdu, ktorý sa bez ďalšieho stotožnil s nedostatočným odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie (III. ÚS 60/2018).

19. Ako konštatovali súdy, z vykonaného dokazovania bolo zistené, že dňa 08. 03. 2013 došlo k prevodu sumy 550.000 eur z účtu Q. na účet žalobcu (bod 10. rozsudku súdu prvej inštancie); dňa 01. 07. 2013 došlo k uzatvoreniu Zmluvy o pôžičke medzi H. a žalovaným, ktorej predmetom bola pôžička sumy 150.000 eur (bod 9. rozsudku súdu prvej inštancie); dňa 02. 07. 2013 došlo k požiadavke H. na žalobcu o vyplatenie sumy 150.000 eur na účty žalovaného v sumách 15.000 eur a 135.000 eur (body 26. a 28. rozhodnutia odvolacieho súdu); dňa 12. 07. 2013 došlo k bezhotovostnému vyplateniu súm vo výške 15.000 eur a 135.000 eur (spolu 150.000 eur) na bankové účty žalovaného (bod 11. na č. I. 430 rozsudku súdu prvej inštancie); dňa 16. 11. 2015 došlo k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky medzi H., Q. Z. a žalobcom (bod 11. rozsudku súdu prvej inštancie (č. I. 431)); dňa 01. 12. 2015 došlo k podaniu žaloby (bod 1. rozsudku súdu prvej inštancie).

19.1. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že dňa 23. 09. 2014 došlo k uzavretiu zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti (č. I. 54, č. I. 228 spisu); dňa 29. 09. 2014 došlo k podpisu návrhu na vklad záložného práva do katastra nehnuteľností (č. I. 57, č. I. 228 spisu); a dňa 26. 06. 2016 došlo k návrhu na zabezpečenie pohľadávky inou pohľadávkou (č. I. 60, č. I. 228 spisu).

20. Konštatovanie odvolacieho súdu, cit.: „príkaz H. Q. Z. adresovaný dňa 2. 7. 2013 žalobcovi, aby vyplatil sumu 15.000 eur na účet č. L./L. a sumu 135.000 eur na účet č. L., nevyvoláva právne účinky

voči žalovanému“ (bod 28. rozhodnutia) bez ďalšieho sa javí ako nepresvedčivý s ohľadom na zistený skutkový stav v bode 11. rozsudku súdu prvej inštancie (č. 1. 430 spisu) a výsluch žalovaného (č. 1. 227 - 228 spisu), predovšetkým ak spôsob odovzdania predmetu pôžičky nie je náležitou zmluvy o pôžičke (a contrario § 657 OZ). Uvedené konštatovanie samo o sebe nevyvoláva pochybnosti, avšak nepresvedčivosť sa prejavuje v následnom nevysporiadaní sa s následkami vydania a realizovania takéhoto príkazu (založeného na č. 1. 411 spisu) vo vzťahu k (ne)splneniu povinnosti veriteľa poskytnúť peňažnú pôžičku dlžníkovi. Okolnosti realizácie príkazu z 2. júla 2013 dotvára i výpoveď Q. člena predstavenstva žalobcu (č. 1. 419 a násl. spisu).

20.1. Dovolací súd považuje za nekonzistentný záver, že odvolací súd (aj súd prvej inštancie) mal za to, že žalovaný rozporoval existenciu zmluvy o pôžičke, avšak in contrario uznal prijatie sumy vo výške zhodnej s predmetom pôžičky (výsluch žalovaného), prejavil vôľu uzavrieť zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti za účelom zabezpečenia pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o pôžičke zo dňa 01. 07. 2013 (č. 1. 54 spisu; výsluch žalovaného), ako aj navrhol (po podaní žaloby žalobcom) zabezpečiť spornú pohľadávku (č. 1. 60 spisu, výsluch žalovaného). Len všeobecné vyhlásenie žalovaného o neplatnosti zmluvy o pôžičke nemôže byť samo o sebe rozhodným, keďže súd je povinný starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 za bodkočiarkou CSP).

20.2. Materiálnym vedením sporu v sociálnej koncepcii civilného procesu sa rozumie možnosť ingerencie súdu do sporu prostredníctvom procesných oprávnení, pričom nie je viazaný len skutkovým stavom tak, ako ho substancovali sporové strany. Je pravdou, že procesná aktivita vo vzťahu k ustáleniu skutkového základu sporu je prioritne zverená sporovým stranám, avšak s uplatnením určitých korekcií zo strany súdu (súd môže vyhodnotiť celkové vyznanie procesnej obrany alebo procesného útoku sporovej strany). Aj s prihliadnutím na materiálny spôsob vedenia sporu je však potrebné naďalej rešpektovať zásady civilného sporového konania, ktorými sú prejednávacia zásada, zásada procesných bremien (čl. 8 CSP) a zásada voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP).

21. Dovoláním napadnuté rozhodnutie zároveň trpí aj vadou nepreskúmateľnosti, keďže v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) absentuje vysporiadanie sa so zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti (č. 1. 54), návrhom na vklad záložného práva do katastra nehnuteľností (č. 1. 57), zabezpečením pohľadávky iným spôsobom než záložným právom k nehnuteľnosti (č. 1. 60), ku ktorej došlo po podaní žaloby (č. 1. 12), ako prejavy vôle žalovaného vo vzťahu k predmetu tohto konania (zmluve o pôžičke z 01. 07. 2013), ako aj s výpoveďou svedka H. Q. Z. (č. 1. 228 - 229) a výpoveďou žalovaného (č. 1. 227 - 228), ako zmluvných strán (zmluvy o pôžičke), ktoré dôkazy boli v konaní vykonané.

21.1. Dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP) uvádza, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia spočíva v skutočnosti, ktorou je prejavovaná vôľa žalovaného vo viacerých právnych úkonoch (vyplývajúca, resp. odvíjajúca sa z právneho úkonu - zmluvy o pôžičke z 01. 07. 2013), pričom vysporiadanie sa s nimi absentuje v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie). Prostredníctvom prejavu je vôľa konajúceho subjektu materializovaná vo vonkajšom svete, ktorá je tak spoznatelná a uplatniteľná. Prejav sa môže urobiť zásadne akýmkoľvek spôsobom, ktorý vôľu subjektu robí poznateľnou pre iné osoby. Za účelom chápania vôle a jej prejavu sa využíva tzv. výklad prejavu vôle. Vo všeobecnosti platí, že prejav vôle zodpovedá tomu, čo konajúci skutočne zamýšľal, pričom prejavovaná vôľa nemôže byť v rozpore s jej jazykovým vyjadrením. Na určenie rozhodujúceho okamihu pre výklad vonkajšieho prejavu vôle konajúceho je moment urobenia právneho úkonu. Vôľu zmluvných strán je možné posudzovať aj podľa ich predošlej praxe a vzájomného styku, ako aj následného správania, ak to povaha veci pripúšťa (pozri Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedláčko, F., Tomašovič, M. a kol., Občiansky zákonník I., Komentár, 2. vyd., Praha: C. H. BECK, s. 236 - 250).

21.2. Zmluvná voľnosť je právny princíp umožňujúci zmluvným stranám upraviť si vzájomné pomery tak, aby to čo najlepšie vyhovovalo ich potrebám a záujmom. Preto i sústava objektívneho záväzkového práva ponecháva účastníkom zmluvných vzťahov pomerne veľkú voľnosť pri zmluvnej úprave vzájomných práv a povinností. Zodpovedá to ústavnému princípu autonómie konania subjektov práva (čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky), ktorý vytvára priestor pre čo najširšie uplatnenie sebarealizácie jednotlivca pri uspokojovaní jeho právom chránených potrieb a záujmov v demokratickej spoločnosti. Právo v tejto sfére plní iba korekčnú a preventívnu funkciu voči takej zmluvnej úprave vo

vzájomných vzťahoch súkromno-právnych subjektov, ktorá by s ohľadom na všeobecne akceptované morálne, mravné i etické hodnoty spoločnosti nespravodlivo zvýhodnila, resp. znevýhodnila niektorého z kontrahentov (III. ÚS 48/2012).

21.3. Z uvedeného dôvodu je porušením práva žalobcu na spravodlivý proces, ak sa odvolací súd (prípadne i súd prvej inštancie) nevysporiadal s vykonanými dôkazmi a skutočnosťami z nich vyplývajúcimi, nevysvetlil ako posúdil uvedené podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty žalobcu, pričom odôvodnenie sa vzhľadom na rozsah vykonaného dokazovania nezdá ako presvedčivé, keďže izoluje iba určité tvrdenia a zistenia vynímajúc ich spomedzi komplexne zisteného skutkového stavu veci. Len všeobecné konštatovanie, že niektoré vykonané dôkazy, vyhodnotené jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach s ostatnými dôkazmi, nepreukazujú skutočné odovzdanie predmetu pôžičky (bod 26. rozsudku odvolacieho súdu), nemožno považovať za preskúmateľné, a teda súladné s právom na spravodlivý proces. Ako vyplýva aj z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR, keď sa konajúci súd rozhodujúci o opravnom prostriedku nevysporiada s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa adekvátne a preskúmateľne alebo nekonštatuje irelevantnosť jeho právnej argumentácie, poruší základné právo na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces garantované čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 120/2020).

22. Absencia náležitého odôvodnenia, ktorá spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia, je vadou, ktorá zakladá dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP (porovnaj napr. 4Cdo/34/2018, 8Cdo/152/2018), nakoľko podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, objasnenie a „obhájenie“ toho, ako súd procesne postupoval vrátane toho, ako rozhodol (II. ÚS 120/2020).

22.1. Dovolací súd k nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (aj rozhodnutia súdu prvej inštancie) uvádza, že civilný súdny proces sleduje ústavnoprávne východiská naplnenia základných garancií práva na spravodlivý proces, obsahom ktorého možno vnímať právo na spravodlivé konanie a spravodlivé a zákonné rozhodnutie. Riadne a úplné odôvodnenie rozsudku je aj zárukou toho, že výkon súdnictva nie je arbitrárny a je aj predpokladom verejnej kontroly výkonu spravodlivosti. Preto zákon ustanovuje konkrétne vecné a obsahové požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejماً vecná opodstatnenosť výroku rozsudku, ako aj zákonnosť a spravodlivosť samotného rozhodnutia i jemu predchádzajúceho konania. Je profesionálnou povinnosťou sudcu, aby sa pokúsil požiadavku presvedčivosti náležite naplniť. Ďalšími vlastnosťami, ktorými rozsudok musí disponovať, sú jeho jasnosť, zrozumiteľnosť a preskúmateľnosť (pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, 2. vyd., Bratislava: C. H. BECK, s. 884 - 885.).

23. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa pritom do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej strane realizáciu jej procesných oprávnení, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015) a na tom zotrváva rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj po nadobudnutí účinnosti predpisov tvoriacich súčasť rekodifikácie slovenského civilného procesu (2Cdo/5/2018, 3Cdo/146/2018, 8Cdo/70/2017).

24. Dovolací súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je v zmysle § 420 písm. f) CSP prípustné a zároveň aj dôvodné, preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec tomuto súdu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP). Vzhľadom na uvedené sa dovolací súd ďalšími dovolacími námietkami nemal možnosť zaoberať.

25. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

26. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd (§ 453 ods. 3

CSP).

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.